

Ilanngussaq 1

[Danskisuinnaq pigineqarpoq]

Konventionen om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser.

De stater, som har undertegnet denne konvention, og som

- er fast overbeviste om, at hensynet til, hvad der er bedst for barnet, er af største vigtighed ved spørgsmål om forældremyndighed,
- ønsker at beskytte børn på internationalt plan mod de skadelige virkninger af ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse og at etablere fremgangsmåder for at sikre, at børnene umiddelbart tilbagegives til den stat, hvor de har bopæl, samt at sikre beskyttelse af samværsret,

har besluttet at indgå en konvention herom, og er blevet enige om følgende bestemmelser:

KAPITEL 1

Konventionens anvendelsesområde

Artikel 1

Formålet med denne konvention er, at:

- a. sikre en umiddelbar tilbagegivelse af børn, som er ulovligt bortført til eller tilbageholdt i en kontraherende stat; og
- b. sørge for, at forældremyndighed og samværsret i en kontraherende stat bliver effektivt respekteret i andre kontraherende stater.

Artikel 2

De kontraherende stater skal tage alle nødvendige skridt til at sikre, at konventionens formål opfyldes inden for deres territorier. I dette øjemed skal de anvende de hurtigste fremgangsmåder, der er til rådighed.

Artikel 3

Bortførelse eller tilbageholdelse af et barn skal anses for ulovlig, hvis:

- a. den strider mod de rettigheder, som tilkommer en person, en institution eller en anden myndighed som forældremyndighedsindehaver, enten i fællesskab eller alene, ifølge loven i den stat, hvor barnet havde bopæl umiddelbart før bortførelsen eller tilbageholdelsen; og
- b. disse rettigheder faktisk blev udøvet, enten i fællesskab eller alene, da bortførelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller ville være blevet udøvet, hvis ikke bortførelsen eller tilbageholdelsen var sket.

Forældremyndigheden som nævnt i denne Artikels litra a kan i første række støttes på loven eller på en retlig eller administrativ afgørelse, men også på aftale, som har retlig gyldighed ifølge loven i den pågældende stat.

Artikel 4

Konventionen skal gælde for ethvert barn, som havde bopæl i en kontraherende stat umiddelbart inden krænkelser af forældremyndigheden eller samværsretten. Konventionen skal ophøre med at gælde, når barnet er fyldt 16 år.

Artikel 5

I denne konvention skal:

- a. "forældremyndighed" omfatte retten til at drage omsorg for barnets person og særlig retten til at bestemme, hvor barnet skal bo;
- b. "samværsret" omfatte retten til at bringe barnet til et andet sted end dets bopæl for et begrænset tidsrum.

KAPITEL II

Centralmyndigheder

Artikel 6

Enhver kontraherende stat skal udpege en centralmyndighed til at udføre de opgaver, som efter konventionen pålægges sådanne myndigheder.

Føderale stater, stater med mere end ét retssystem eller stater, som har autonome territoriale organisationer, kan udpege mere end én centralmyndighed og kan angive disse myndigheders territoriale kompetence. Stater, som har udpeget mere end én centralmyndighed, skal angive den centralmyndighed, hvortil anmodninger kan sendes til videregivelse til den kompetente centralmyndighed i den pågældende stat.

Artikel 7

Centralmyndighederne skal samarbejde med hinanden og fremme samarbejdet mellem de kompetente myndigheder i deres respektive stater for at sikre, at børn bliver tilbagegivet umiddelbart og for at opnå de øvrige formål med denne konvention.

De skal særlig, enten direkte eller gennem mellemlid, tage alle passende forholdsregler for at:

- a. finde ud af, hvor et ulovligt bortført eller tilbageholdt barn befinder sig;
- b. hindre, at barnet tager yderligere skade eller at de berørte parter retsstilling forringes ved at tage midlertidige forholdsregler eller ved at sørge for at der tages sådanne forholdsregler;
- c. sikre den frivillige tilbagegivelse af barnet eller tilvejebringe en forligsmæssig løsning;
- d. udveksle oplysninger vedrørende barnets sociale baggrund, hvis dette er ønskeligt;
- e. fremskaffe generelle oplysninger vedrørende deres egen stats lovgivning, som har forbindelse med anvendelsen af konventionen;
- f. indlede eller lette gennemførelsen af retlige eller administrative skridt for at få barnet tilbagegivet og, om nødvendigt, træffe foranstaltninger til at gennemføre og sikre en reel udøvelse af samværsretten;
- g. hvis omstændighederne kræver det, tilvejebringe eller gøre det lettere at opnå retshjælp og anden juridisk bistand, herunder advokatbistand.
- h. gennemføre sådanne administrative foranstaltninger, som måtte være nødvendige og hensigtsmæssige for at sikre, at barnet tilbagegives i god behold;
- i. holde hinanden underrettet om, hvordan denne konvention virker og, så vidt muligt, fjerne hindringer, for dens anvendelse.

KAPITEL III

Tilbagegivelse af børn

Artikel 8

Enhver person, institution eller anden myndighed, som gør gældende, at et barn er blevet bortført eller tilbageholdt i strid med forældremyndigheden, kan anmode enten centralmyndigheden i den stat, hvor barnet har bopæl, eller centralmyndigheden i enhver anden kontraherende stat om bistand til at sikre, at barnet tilbagegives.

Anmodningen skal indeholde:

- a. oplysninger om identiteten af ansøgeren, barnet og den person, som påstås at have bortført eller tilbageholdt barnet;
- b. barnets fødselsdato, såfremt oplysning herom er tilgængelig;
- c. de grunde, som ansøgeren påberåber sig til støtte for sit krav om at få tilbagegivet barnet;
- d. alle tilgængelige oplysninger om barnets opholdssted og identiteten af den person, som barnet formodes at befinde sig hos.

Anmodningen kan ledsages af eller suppleres med:

- e. en bekræftet genpart af enhver relevant afgørelse eller aftale;
- f. en attest eller en erklæring, der er bekræftet af en centralmyndighed eller anden kompetent myndighed i den stat, hvor barnet har bopæl, eller af en kompetent person, vedrørende den pågældende stats lovgivning på området;

g. andre dokumenter af betydning for sagen.

Artikel 9

Hvis den centralmyndighed, som modtager en anmodning som nævnt i Artikel 8, har grund til at tro, at barnet befinder sig i en anden kontraherende stat, skal den direkte og uden ophold videresende anmodningen til centralmyndigheden i denne kontraherende stat og underrette den centralmyndighed, der har anmodet om tilbagegivelsen, eller efter omstændighederne ansøgeren herom.

Artikel 10

Centralmyndigheden i den stat, hvor barnet befinder sig, skal træffe eller udvirke at der træffes alle passende foranstaltninger for at opnå frivillig tilbagegivelse af barnet.

Artikel 11

De judicielle eller administrative myndigheder i kontraherende stater skal handle hurtigt i sager om børns tilbagegivelse.

Hvis den pågældende judicielle eller administrative myndighed ikke har truffet nogen beslutning inden seks uger efter den dag, da sagen blev indledt, kan ansøgeren eller centralmyndigheden i modtagerstaten, på eget initiativ eller efter anmodning fra centralmyndigheden i oprindelsesstaten, bede om en redegørelse for årsagerne til forsinkelsen. Hvis centralmyndigheden i modtagerstaten modtager et svar, skal myndigheden videresende svaret til centralmyndigheden i oprindelsesstaten eller, efter omstændighederne, til ansøgeren.

Artikel 12

Hvis et barn er blevet ulovligt bortført eller tilbageholdt som angivet i Artikel 3, og hvis der, da sagen blev indledt ved den judicielle eller administrative myndighed i den kontraherende stat, hvor barnet befinder sig, er gået mindre end ét år fra den dag, da den ulovlige bortførelse eller tilbageholdelse fandt sted, skal den pågældende myndighed bestemme, at barnet straks skal gives tilbage.

Også i de tilfælde, hvor sagen er blevet indledt efter udløbet af den periode på et år, der er nævnt i foregående stykke, skal den judicielle eller administrative myndighed bestemme, at barnet skal gives tilbage, medmindre det godtgøres, at barnet er faldet til i sine nye omgivelser.

Hvis den judicielle eller administrative myndighed i modtagerstaten har grund til at tro, at barnet er blevet bortført til en anden stat, kan den afslutte sagen eller afvise anmodningen om tilbagegivelse af barnet.

Artikel 13

Uanset bestemmelserne i den foregående Artikel, har den judicielle eller administrative myndighed i modtagerstaten ikke pligt til at bestemme, at barnet skal tilbagegives, hvis den person, institution eller anden myndighed, som modsætter sig tilbagegivelsen, godtgør at:

- a. den person, institution eller anden myndighed, som drog omsorg for barnets person, ikke faktisk udøvede forældremyndigheden, da bortførelsen eller tilbageholdelsen fandt sted, eller havde samtykket i eller efterfølgende affundet sig med bortførelsen eller tilbageholdelsen; eller
- b. der er en alvorlig risiko for, at tilbagegivelsen vil udsætte barnet for fysisk eller psykisk skade eller på anden måde sætte barnet i en situation, som det ikke bør tåle.

Den judicielle eller administrative myndighed kan også nægte at tilbagegive barnet, hvis den finder, at barnet modsætter sig tilbagegivelsen, og at barnet har nået en sådan alder og modenhedsgrad, at der bør tages hensyn til barnets mening.

Når de judicielle eller administrative myndigheder overvejer de forhold, der er nævnt i denne Artikel, skal de tage hensyn til de oplysninger vedrørende barnets sociale baggrund, som fremskaffes af centralmyndigheden eller en anden kompetent myndighed i den stat, hvor barnet har bopæl.

Artikel 14

Når de judicielle eller administrative myndigheder i modtagerstaten undersøger, om der foreligger en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse som angivet i Artikel 3, kan de tage direkte hensyn til loven og retlige eller administrative afgørelser i den stat, hvor barnet har bopæl, hvad enten de formelt anerkendes eller ej, uden at anvende de særlige procedurer, som ellers skulle have været anvendt for at føre bevis for indholdet af den pågældende lov eller for anerkendelse af udenlandske afgørelser.

Artikel 15

De judicielle eller administrative myndigheder i en kontraherende stat kan, inden de træffer beslutning om barnets tilbagegivelse, anmode om, at ansøgeren fremskaffer en afgørelse eller anden erklæring fra myndighederne i den stat, hvor barnet har bopæl, om, at bortførelsen eller tilbageholdelsen var ulovlig som angivet i Artikel 3, hvis en sådan afgørelse eller erklæring kan opnås i den pågældende stat. Centralmyndighederne i de kontraherende stater skal så vidt muligt hjælpe ansøgerne med at indhente en sådan afgørelse eller erklæring.

Artikel 16

Efter at de judicielle eller administrative myndigheder i den kontraherende stat, hvortil barnet er blevet bortført, eller hvori det tilbageholdes, har fået meddelelse om, at der foreligger en ulovlig bortførelse eller tilbageholdelse som angivet i Artikel 3, kan de ikke træffe afgørelse i en sag om forældremyndigheden, før det er bestemt, at barnet ikke skal gives tilbage i medfør af denne konvention, eller medmindre en anmodning efter konventionen ikke indgives inden for en rimelig tid efter, at meddelelsen er modtaget.

Artikel 17

Den omstændighed, at en afgørelse om forældremyndighed er blevet truffet eller kan anerkendes i modtagerstaten, kan ikke alene danne grundlag for at nægte at tilbagegive et barn i medfør af denne konvention, men de judicielle eller administrative myndigheder i modtagerstaten kan tage hensyn til begrundelsen for afgørelsen ved anvendelsen af denne konvention.

Artikel 18

Bestemmelserne i dette kapitel begrænser ikke en judicial eller administrativ myndigheds kompetence til når som helst at bestemme, at barnet skal tilbagegives.

Artikel 19

En afgørelse om tilbagegivelse af barnet i medfør af denne konvention skal ikke anses for en realitetsafgørelse om noget forældremyndighedsspørgsmål.

Artikel 20

Tilbagegivelse af barnet efter bestemmelserne i Artikel 12 kan nægtes, såfremt det ikke ville være foreneligt med grundlæggende principper i den anmodede stat til beskyttelse af menneskelige friheder og rettigheder.

KAPITEL IV

Samværsret

Artikel 21

En anmodning om, at der træffes foranstaltninger med henblik på at tilrettelægge samværsretten eller sikre, at samværsretten kan udøves, kan indgives til centralmyndighederne i de kontraherende stater på samme måde som en anmodning om tilbagegivelse af et barn.

Centralmyndighederne er gennem de bestemmelser om samarbejde, som er fastsat i Artikel 7, forpligtet til at virke for, at samværsretten kan udøves under rolige forhold og under opfyldelse af de bestemmelser, der måtte være truffet om udøvelsen af retten. Centralmyndighederne skal tage skridt til så vidt muligt at fjerne alle hindringer for udøvelsen af samværsretten.

Centralmyndighederne kan, enten direkte eller gennem mellemlid, tage initiativ til eller bistå med sagsanlæg med henblik på at tilrettelægge eller sikre respekt for samværsretten og de bestemmelser, der måtte gælde for udøvelsen af retten.

KAPITEL V

Almindelige Bestemmelser

Artikel 22

Ingen sikkerhed, pant eller depositum af nogen art skal kunne kræves for at sikre betaling af omkostninger og udgifter i forbindelse med de judicielle eller administrative skridt, der falder inden for rammerne af denne konvention.

Artikel 23

Ingen legalisering eller lignende formalitet skal kunne kræves i sammenhæng med denne konvention.

Artikel 24

Enhver anmodning, meddelelse eller andet dokument, som sendes til centralmyndigheden i modtagerstaten, skal affattes på originalsproget og skal ledsages af en oversættelse til modtagerstatens officielle sprog eller et -af dens officielle sprog eller, hvis det ikke er muligt, en oversættelse til fransk eller engelsk.

En kontraherende stat kan dog ved at tage forbehold i overensstemmelse med Artikel 42 modsætte sig anvendelsen af enten fransk eller engelsk, men ikke begge, i enhver anmodning, meddelelse eller andet dokument, som sendes til dens centralmyndighed.

Artikel 25

Statsborgere i kontraherende stater og personer, som har bopæl i disse stater, skal i sager vedrørende anvendelsen af denne konvention have ret til retshjælp og juridisk rådgivning i enhver anden kontraherende stat på samme vilkår, som hvis de selv var statsborgere i og havde bopæl i staten.

Artikel 26

Enhver centralmyndighed skal selv bære sine egne omkostninger ved anvendelsen af denne konvention.

Centralmyndighederne og andre offentlige myndigheder i de kontraherende stater må ikke kræve nogen afgift i forbindelse med anmodninger, der er indgivet i medfør af denne konvention. Særlig skal de ikke kunne kræve betaling af ansøgeren for omkostninger og udgifter ved sagens behandling eller for eventuelle omkostninger i forbindelse med advokatbistand. De kan dog kræve betaling af de udgifter, som er opstået eller forventes at opstå i forbindelse med gennemførelsen af selve tilbagegivelsen af barnet.

En kontraherende stat kan dog ved at tage forbehold i overensstemmelse med Artikel 42 erklære, at den ikke skal være forpligtet til at bære nogen af de omkostninger, der er nævnt i det foregående stykke, og som hidrører fra advokatbistand eller fra retshandlinger, undtagen når disse omkostninger kan dækkes af statens fri proces- og retshjælpsordninger.

Når en judiciel eller administrativ myndighed træffer bestemmelse om tilbagegivelse af et barn eller om samværsret, kan den, hvis det er rimeligt, pålægge den person, som har bortført eller tilbageholdt barnet, eller som har hindret udøvelsen af samværsretten, at betale nødvendige udgifter, der er afholdt af ansøgeren eller på dennes vegne, herunder rejseudgifter, omkostninger, der er afholdt, eller betalinger, der er foretaget, for at finde barnet, omkostninger til ansøgerens juridiske repræsentant samt udgifter ved tilbagegivelsen af barnet.

Artikel 27

Hvis det er åbenbart, at denne konventions betingelser ikke er opfyldt, eller at anmodningen iøvrigt ikke er velbegrunder, har en centralmyndighed ikke pligt til at modtage anmodningen. I sådanne tilfælde skal centralmyndigheden straks underrette ansøgeren eller, efter omstændighederne, den centralmyndighed, hvorigennem anmodningen blev indgivet, om begrundelsen herfor.

Artikel 28

En centralmyndighed kan kræve, at anmodningen ledsages af en skriftlig fuldmagt, der bemyndiger den til at handle på ansøgerens vegne eller til at udpege en repræsentant dertil.

Artikel 29

Denne konvention skal ikke være til hinder for, at nogen person, institution eller anden myndighed, som gør gældende, at der er sket krænkelse af forældremyndigheden eller samværsretten som angivet i Artikel 3 eller 21, indgiver anmodning direkte til en kontraherende stats judicielle eller administrative myndigheder, uanset om bestemmelserne i denne konvention anvendes eller ikke.

Artikel 30

Enhver anmodning, der indgives til centralmyndighederne eller direkte til de judicielle eller administrative myndigheder i en kontraherende stat i overensstemmelse med bestemmelserne i denne konvention, skal sammen med dokumenter og andre oplysninger, som vedlægges eller stilles til rådighed af en centralmyndighed, kunne fremlægges for domstolene og de administrative myndigheder i de kontraherende stater.

Artikel 31

I forhold til en stat, som vedrørende spørgsmål om forældremyndighed har to eller flere retssystemer, som anvendes inden for forskellige territoriale enheder, skal:

- a. enhver henvisning til bopæl i den pågældende stat forstås som en henvisning til bopælen i en territorial enhed i denne stat;
- b. enhver henvisning til loven i bopælsstaten forstås som en henvisning til loven i den territoriale enhed i den stat, hvor barnet har bopæl.

Artikel 32

I forhold til en stat, som i sager om forældremyndighed har to eller flere retssystemer, som er anvendelige på forskellige grupper af personer, skal enhver henvisning til loven i den pågældende stat forstås som en henvisning til det retssystem, som følger af loven i denne stat.

Artikel 33

En stat, hvor forskellige territoriale enheder har deres egne retsregler om forældremyndighed, skal ikke have pligt til at anvende denne konvention i tilfælde, hvor en stat med ét retssystem ikke ville være forpligtet dertil.

Artikel 34

Denne konvention skal i sager inden for dens anvendelsesområde have fortrin frem for "Konventionen af 5. oktober 1961 om kompetence og anvendelig lov med hensyn til beskyttelse af mindreårige" i forhold mellem parter, der er deltagere i begge konventioner. I øvrigt skal denne konvention ikke begrænse anvendelsen af en international overenskomst, som er gældende imellem oprindelsesstaten og modtagerstaten, eller andre retsregler i modtagerstaten, som har til formål at sikre tilbagegivelse af et barn, som ulovligt er blevet bortført eller tilbageholdt, eller at tilrettelægge samværsret.

Artikel 35

Denne konvention skal mellem kontraherende stater kun finde anvendelse for så vidt angår ulovlige bortførelser eller tilbageholdelser, som finder sted efter dens ikrafttræden i de pågældende stater.

Hvis en erklæring er afgivet i medfør af Artikel 39 eller 40, skal henvisningen i foregående stykke til en kontraherende stat forstås som en henvisning til den territoriale enhed eller de territoriale enheder, som denne konvention gælder for.

Artikel 36

Intet i denne konvention skal være til hinder for, at to kontraherende stater, for at begrænse de restriktioner, der måtte gælde for tilbagegivelse af et barn, indbyrdes aftaler at se bort fra sådanne bestemmelser i denne konvention, som måtte indebære sådanne restriktioner.

KAPITEL VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 37

Konventionen er åben for undertegnelse af de stater, der var medlemmer af Den internationale privatretlige Haagerkonference på tidspunktet for dens 14. samling.

Den skal ratificeres, accepteres eller godkendes, og ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenterne skal deponeres i udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland.

Artikel 38

Enhver anden stat kan tiltræde konventionen.

Tiltrædelsesinstrumentet skal deponeres i udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland. Konventionen træder i kraft for en stat, som tiltræder, den første dag i den tredje kalendemåned efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet.

Tiltrædelsen får alene virkning i forholdet mellem den stat, som har tiltrådt, og de kontraherende stater, som har afgivet erklæring om deres accept af tiltrædelsen.

En sådan erklæring skal også afgives af enhver medlemsstat, som ratificerer, accepterer eller godkender konventionen efter tiltrædelsen. Erklæringen skal deponeres i udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland; dette ministerium sender ad diplomatisk vej en bekræftet genpart til hver af de kontraherende stater.

Konventionen træder i kraft mellem en stat, som tiltræder, og en stat, som har erklæret sin accept af tiltrædelsen, den første dag i den tredje kalendermåned efter deponeringen af erklæringen om accept.

Artikel 39

En stat kan i forbindelse med undertegnelsen, ratifikationen, godkendelsen eller tiltrædelsen erklære, at konventionen skal udvides til at gælde for alle de territorier, for hvis internationale anliggender den er ansvarlig, eller for et eller flere af dem. En sådan erklæring får virkning fra det tidspunkt, konventionen træder i kraft for vedkommende stat.

En sådan erklæring, såvel som enhver efterfølgende udvidelse, skal meddeles udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland.

Artikel 40

En kontraherende stat, som består af to eller flere territoriale enheder med forskellige retssystemer angående spørgsmål, der er omfattet af denne konvention, kan ved undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen erklære, at denne konvention skal udvides til at gælde for alle dens territoriale enheder eller et eller flere af dem, og kan når som helst ændre sin erklæring ved at afgive en ny erklæring.

Enhver sådan erklæring skal meddeles udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland og skal udtrykkeligt angive, hvilke territoriale enheder konventionen skal gælde for.

Artikel 41

Hvis en kontraherende stat har en styreform, hvorefter den udøvende, dømmende og lovgivende magt er fordelt mellem centrale og andre myndigheder i staten, skal en undertegnelse, ratifikation,

accept, godkendelse eller tiltrædelse af denne konvention eller en erklæring i medfør af Artikel 40 ikke medføre nogen ændring af den interne magtfordeling i staten.

Artikel 42

Enhver stat kan, senest ved ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen eller når den afgiver erklæring i medfør af Artikel 39 eller 40, tage det ene eller begge de forbehold, som er nævnt i Artikel 24 og Artikel 26, stk. 3. Ingen andre forbehold er tilladt.

Enhver stat kan når som helst tilbagekalde et forbehold, den har taget. Tilbagekaldelsen skal meddeles udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland.

Forbeholdet ophører med at gælde den første dag i den tredje kalendernåned, efter at den meddelelse, som er nævnt i foregående stykke, er givet.

Artikel 43

Konventionen træder i kraft den første dag i den tredje kalendernåned, efter deponeringen af det tredje ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument, der er nævnt i Artikel 37 og 38.

Derefter skal konventionen træde i kraft:

1. for enhver stat, som senere ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder konventionen, den første dag i den tredje kalendernåned efter deponeringen af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumentet;
2. for ethvert territorium eller enhver territorial enhed, som konventionen er blevet udvidet til at gælde for efter Artikel 39 eller 40, den første dag i den tredje kalendernåned efter udløbet af den periode, som er angivet i de nævnte artikler.

Artikel 44

Konventionen skal gælde i 5 år fra den dag, den træder i kraft efter Artikel 43. Dette gælder også for stater, der senere har ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt konventionen.

Konventionen fornyes stiltiende for 5 år ad gangen, medmindre den opsiges.

Enhver opsigelse skal mindst 6 måneder før femårs periodens udløb meddeles udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland. Opsigelsen kan begrænses til enkelte af de territorier, som konventionen gælder for.

Opsigelsen har kun virkning i forhold til den stat, som har afgivet den. Konventionen forbliver i kraft for de andre kontraherende stater.

Artikel 45

Udenrigsministeriet i Kongeriget Nederland skal underrette konferencens medlemsstater og de stater, som har tiltrådt konventionen efter Artikel 38, om:

1. undertegnelser, ratifikationer, accepter og godkendelser som nævnt i Artikel 37;
2. tiltrædelser som nævnt i Artikel 38;
3. datoen for konventionens ikrafttræden efter Artikel 43;
4. udvidelser som nævnt i Artikel 39;
5. erklæringer som nævnt i Artikel 38 og 40;
6. forbehold som nævnt i Artikel 24 og 26, stk. 3, og tilbagekaldelser som nævnt i Artikel 42;
7. opsigelser som nævnt i Artikel 44.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede, der er behørigt bemyndigede dertil, undertegnet denne konvention.

UDFÆRDIGET i Haag den 25. oktober 1980 på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i ét eksemplar, som skal deponeres i den nederlandske regerings arkiver, og hvoraf en bekræftet genpart sendes ad diplomatisk vej til hver af de stater, som var medlemmer af Den internationale privatretlige Haagerkonference på tidspunktet for dens 14. samling.